

Πορφύριο

Πατέρες - Γέροντες

Κοιτάζω

και

ξανακοιτάζω την εικόνα του Γέροντα Πορφυρίου- του Αγίου Πορφυρίου, όπως ακούω να τον λένε οι πιστοί ολόγυρά μου. Κοιτάζω την αγιογραφία του με το φωτοστέφανο και νοιώθω ανόητη. Θεέ μου πόσο ανόητη! Ήταν Άγιος λοιπόν εκείνος ο γέροντας που με υποδεχόταν χωρίς να μιλά όταν έμπαινα στο κελάκι του τρομαγμένη; Ήταν άγιος εκείνο το γλυκό, υπομονετικό γεροντάκι που σεβάστηκε πάντα την άρνησή μου να ακούω συμβουλές τύπου Κατηχητικού και δε μου έδωσε ποτέ καμιά τέτοια συμβουλή; Ήταν Άγιος λοιπόν! Κι εγώ νοιώθω ανόητη γιατί πάντα ήξερα ότι ήταν Άγιος, κι όμως τον φοβόμουν. Ένα παιδί ήμουν όταν τον γνώρισα, με όλα τα θέματα που έχει ένα παιδί που μπαίνει σε μια άγρια μαύρη εφηβεία. Ένα παιδί, μεγαλωμένο με χριστιανικές αρχές που όμως ήθελε να τις

γκρεμίσει γιατί δεν του άρεσαν, δεν το ικανοποιούσαν, το καταπίεζαν. Τέτοιο παιδί ήμουν όταν γνώρισα το Γέροντα, γι' αυτό και καταπιεζόμουν όταν έπρεπε να ακολουθήσω την οικογένειά μου που λαχταρούσε να τον επισκεφτεί. Εκείνα τα Κυριακάτικα μεσημέρια όταν έπρεπε να βγάλω τα αγαπημένα μου τζιν και να φορέσω τη φούστα για να πάω να του φιλήσω το χέρι με εξόργιζαν. Τη θυμάμαι αυτή την οργή που έσκαγε μέσα μου σιωπηλά - γιατί δεν τολμούσα να πω ότι δεν ήθελα να τον δω. Δεν τολμούσα γιατί μέσα μου ήξερα ότι ήταν Άγιος- πώς να αρνηθώ την ευχή ενός τέτοιου ανθρώπου; Κι από την άλλη τον φοβόμουν που ήταν Άγιος. Στην αρχή φοβόμουν γιατί ένοιωθα ότι ήξερε τις σκέψεις και τις πράξεις μου και έτρεμα μην τις αποκάλυπτε στη μαμά μου... Κι όταν κατάλαβα ότι δεν αποκάλυπτε τίποτα, πάλι τον φοβόμουν γιατί πίστευα ότι με έκρινε για όσα είχα κάνει, όσα είχα πει, για ότι ήμουν, ότι δε με ενέκρινε για φιλαράκι του - και γιατί να το έκανε άλλωστε; Είχε ήδη εγκρίνει για φιλαράκια του την αδερφή μου, τη μαμά μου, το μπαμπά μου. Σ' εκείνους μιλούσε, τους καλωσόριζε, τους έδινε το σταυρό που κρατούσε στο χέρι να τον φιλήσουν. Σε μένα δεν το έκανε... δεν άπλωνε το χέρι να του το φιλήσω... πλησίαζα μόνη μου, τρομαγμένη, καταπιέζοντας τον εαυτό μου να το κάνω και πάντα έφευγα με τρόμο ότι δεν με είχε δεχτεί. Όσπου ένα μεσημέρι Σαββάτου , η μαμά μου ζήτησε επιτακτικά να ετοιμαστώ για να πάμε στο Γέροντα. Ήθελα να της πω ότι δεν ήθελα να έρθω μα δεν τόλμησα. Κι έτσι φώναξα ότι ήθελα να έρθω με το παντελόνι. Η μαμά μου ήταν ανένδοτη κι έτσι μπήκα οργισμένη στο δωμάτιό μου και πίσω από την ασφάλεια της μοναξιάς μου τον έβρισα. Τον έβρισα τόσο, που μετά από τόσα χρόνια ακόμα ντρέπομαι για όσα είπα μονάχη στο δωμάτιό μου. Μετά, βγήκα φορώντας τη φούστα μου, μπήκα στο αυτοκίνητο, σιωπηλή και πάντα με την ίδια οργή μέσα μου. Όταν φτάσαμε στο κελάκι του, μπήκαμε όλοι μέσα - εγώ απλά τυπικά θα του φιλούσα το χέρι και θα έφευγα τρέχοντας έξω. Εκείνο το απόγευμα ήταν η πρώτη φορά που με χαιρέτησε με το όνομά μου. Έλα Μάρω μου είπε και μου άπλωσε το χέρι. Θεέ μου πόσο μου άρεσε που άκουσα τη φωνή του να με λέει όπως με φώναζαν οι φίλοι μου! Και πόση ανακούφιση αισθάνθηκα, με την υποδοχή του! Ασφαλώς για να με υποδεχτεί έτσι για πρώτη φορά, ενώ εγώ είχα ξεσπάσει εναντίον του στο δωμάτιό μου, μάλλον δεν ήταν Άγιος. Μάλλον δεν ήξερε τι είχα πει...

Κι εκεί που πήγα μια ανάσα ανακούφισης τον άκουσα να μου λέει στοργικά- πολύ στοργικά: Μάρω θα μπορούσες να βγεις λίγο έξω, για να μιλήσω στο μητέρα σου;

Καλύτερα να άνοιγε η γη να με καταπιεί εκείνη την ώρα! Ήμουν σίγουρη ότι, ως Άγιος, όχι μόνο είχε ακούσει όλα όσα είχα ψιθυρίσει, αλλά θα τα έλεγε όλα στη μαμά μου! Βγήκα με την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή κι όση ώρα περίμενα απ έξω είχα ετοιμάσει στη σκέψη μου την άμυνά μου: είχα φορτώσει κι ήμουν έτοιμη

για μάχη! Κι όμως καμιά μάχη δε συνέβη. Δεν ξέρω τι της είπε, ξέρω όμως ότι όταν βγήκε από το κελάκι η μαμά μου μού ζήτησε συγγνώμη χωρίς να μου εξηγήσει γιατί. Ξέρω ακόμα ότι δεν μου επέβαλε ποτέ ξανά να πάω μαζί τους στο Γέροντα. Μόνη μου πήγαινα, από ντροπή, γιατί δεν άντεχα στην ιδέα ότι δεν ήθελα να πάω, γιατί ζήλευα τη σχέση που είχε η αδερφή μου μαζί του κι ας μην τον πήγαινα! Ήθελα να τον αγαπάω κι ας μην τον αγαπούσα. Ήθελα να ένοιωθα την ευλογία του κι ας μην την ένοιωθα! Ήθελα να με θεωρήσει φιλαράκι του κι ας μην αισθανόμουν ότι ήταν δικός μου φίλος. Έπρεπε να βγω από το σκοτάδι της εφηβείας μου για να καταλάβω με ντροπή ότι εκείνος με είχε αποδεχτεί, έτσι όπως ήμουν. Κατάλαβα πως όταν δεν μου άπλωνε το χέρι να το φιλήσω, το έκανε όχι από αποδοκιμασία αλλά από αποδοχή. Στη μεταξύ μας σχέση εκείνος ήταν ο ειλικρινής κι εγώ η ψεύτικη. Εγώ πλησίαζα κι ας μην ήθελα, εκείνος όμως δεν άπλωνε το χέρι επειδή σεβόταν το φόβο και την αντίδρασή μου. Εγώ καταπίεζα τη Μάρω, ενώ εκείνος την αποδεχόταν κι έκανε αυτό που η Μάρω ήθελε... Ακόμα και την οργή μου εκείνος την ερμήνευε σαν προσευχή. Δε μου έκανε καμιά νύξη για το Χριστό, δε μου έδωσε καμιά συμβουλή, δε μου μίλησε για θαύματα για να με πείσει. Κι όμως ξέρω πια ότι αυτή η σιωπή ήταν η πιο τρανή απόδειξη ότι με είχε αποδεχτεί σα φιλαράκι του, έτσι όπως ήμουν. Ίσως γι' αυτό ήταν ο μόνος που δεν αντέδρασε όταν πέρασα στη Θεολογία. Όλοι οι άλλοι, φίλοι συγγενείς θορυβήθηκαν: Η Μάρω στη Θεολογία? Ακόμα κι εγώ η ίδια δεν ήξερα γιατί είχα βάλει τη Θεολογία ως πρώτη επιλογή. Εκείνος όμως δεν είπε τίποτα. Ούτε με συνεχάρη, ούτε θριαμβολόγησε. Κράτησε την ίδια σιωπηλή, ξεκάθαρη στάση που επιθυμούσε η ψυχή μου. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι βλέποντας το αγρίμι μέσα μου, με ανέθεσε απευθείας στο Θεό κι αυτό είναι για μένα η μεγαλύτερη απόδειξη ότι με ένοιωθε φιλαράκι του...

Αυτή τη σχέση την παθιασμένη την είχα με το Γέροντα ως το τέλος. Εγώ δε μαλάκωσα ποτέ κι εκείνος δεχόταν πάντα την ορμή μου σαν δείγμα αγάπης. Τον ξαναπρόσβαλα το Γέροντα, άλλη μια φορά και πάλι πίσω από την πλάτη του - ως γνήσια θρασύδειλη! Πάλι Σάββατο ήταν κι εγώ ήμουν φοιτήτρια πια και είχα εξεταστική. Τη Δευτέρα έδινα μάθημα και στις 9 το βράδυ του Σαββάτου έμαθα ότι είχα διαβάσει λάθος ύλη. Πανικοβλήθηκα κι όταν η μαμά μου προσπαθώντας να με ηρεμήσει μου είπε «Βρε τι σκας? Αφού έχεις το Γέροντα!», εγώ έγινα ηφαίστειο που έσκασε: «Δε μας παρατάς με το Γέροντά σου! Τι να μου κάνει τώρα ο Γέροντας;» Εκείνη την ώρα χτύπησε το τηλέφωνο κι όταν άκουσα τη μαμά μου να λέει: Γέροντα!... ναι εδώ είναι η Μάρω. Δίπλα μου!» ήθελα να έχει το πάτωμα μια καταπακτή για να χωθώ μέσα! Σα βρεμένο γατί πήρα το ακουστικό και η φωνή μου που τόσο σθεντόρια τον είχε αμφισβητήσει, τώρα είχε γίνει ψίθυρος. Την απορία του δε θα την ξεχάσω ποτέ: «Άραγε, ποια από τις δυο σας με επικαλέστηκε στ' αλήθεια;» με ρώτησε, σα να ήθελε να με διαβεβαιώσει ότι εκείνος ως Άγιος δεν

άκουγε λόγια του στόματος αλλά της ψυχής... «θα μπορούσες να έρθεις αύριο να διαβάσεις εδώ;» με ρώτησε με μια ευγένεια που όμοιά της δεν έχω συναντήσει. Είπα ναι, όλο ντροπή και χωρίς άλλα λόγια έκλεισε το τηλέφωνο. Το άλλο πρωί στις 7 ήμουν με τους γονείς μου στη Μαλακάσα. Ο Γέροντας είχε δώσει εντολή να ανοίξουν ένα γραφείο για να περιμένω- κι ας είχε λειτουργία στο Ναό. Εκείνος με αποδεχόταν όπως ήμουν... Όταν με δέχτηκε στο κελάκι, μετά τις 10, πάλι δεν είχε πολλά λόγια: «Αχ και να πίστευες λίγο! 10 θα έγραφες!» μου είπε απαλά κι άνοιξε το βιβλίο τέσσερις φορές. «δεν πειράζει όμως. Και το 5 καλό είναι!»

Από τα τέσσερα θέματα διάβασα τα δύο. Τα άλλα τα βρήκα ανούσια και χαζά! Έπεσαν και τα τέσσερα κι εγώ πήρα 5! Καλό ήταν! Καλό μου έκανε! Άλλωστε πάντα με το Γέροντα 5 έπαιρνα. Το παραπάνω δεν το αντέχω, ούτε το αξίζω και το ξέρω. Μου αρκεί όμως αυτό το 5... με κάνει να νοιώθω ότι τον έχω κοντά μου κι αυτό μου αρκεί. Όσο για το ότι είναι Άγιος; Το ξέρω μα δε το αντέχει το μυαλό μου... ο γέροντας ήταν άγιος πάντα , μόνο ένας Άγιος θα άντεχε κάποιαν σαν εμένα. Για μένα είναι Άγιος μα παραμένει ο Γέροντας, ο δικός μου Γέροντας, αυτός που χρησιμοποιεί την απιστία και τον εγωισμό και την αμφιβολία μου ως μέσα για να επικοινωνήσει μαζί μου. Είναι ο Γέροντας που δε με μάλωσε ποτέ, δε με κολάκεψε ποτέ, δε με εγκατέλειψε ποτέ μα μόνο με τα εντελώς απαραίτητα λόγια. Είναι ο Γέροντας που δε μου απαντά όταν απευθύνομαι σ' αυτόν από υποκριτικό καθωσπρεπισμό και που με καλωσορίζει πάντα όταν του μιλάω απλά ως Μάρω...

Πηγές : eptalofos.gr- fdathanasiou.wordpress.com